

Sygn. akt II USK 81/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem: Z. O., R. F., E. G., P. B., P. N., M. P., A. P., S. S., J.S., E. W., K. K.,
B.M., M. Ł., A. R., J. M., P. D. oraz D. Z.
o ponowne ustalenie ustawodawstwa i wydanie zaświadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 lutego 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku
z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt III AUa 536/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zarządza od A. Spółki z o.o. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w B. 240 zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku uwzględnił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy i wyrokiem z 28 września 2021 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. od decyzji pozwanego z 21, 24, 27, 28, 31 grudnia 2018 r. oraz z 2 i 4 stycznia 2019 r., odmawiających wznowienia postępowania w sprawie z wniosku o uchylenie zaświadczenia D/PL wydanego dla pracowników (zainteresowanych).

Od powyższego wyroku A. Sp. z o.o. w B. złożyła skargę kasacyjną, w której zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

A. W sprawie występują istotne zagadnienia prawne, tj. kwestia:

a) obowiązku dokonywania czynności kontrolnych i weryfikujących w ramach postępowania dotyczącego wydania decyzji (zezwoleń) DPL 101 przez organ wydający dokument w szczególności na podstawie prawnej wynikającej z Decyzji nr 181 z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14 a ust. 1 oraz art. 14 b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie ustawodawstwa, które ma zastosowanie do pracowników najemnych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym - zgodnie z którą ZUS jest zobowiązany do kontroli podczas okresu oddelegowania. ZUS przeprowadza właściwą ocenę stanu oddelegowania (a nie opiera się na danych ministerstwa gospodarki) potwierdza tę ocenę na formularzu DPL. Zgodnie z pkt 7 c, ZUS jest zobligowany, jeśli jest to konieczne, do rozpatrzenia podstaw jego wydania i w razie konieczności cofa to zaświadczenie DPL. Według pkt 18 ZUS powinien oceniać i monitorować sytuacje firm i pracowników oddelegowanych. Zgodnie z decyzją 181 ZUS nie może się opierać na danych ministerstwa a zobligowany jest do kontrolowania i monitorowania ich własnych zaświadczeń, co jest w sprzeczności ze stanowiskiem organu oraz dokonanej oceny przez Sąd orzekający w wyroku, a także na podstawie poczynionych dalszych ustaleń organu i właściwej jednostki odpowiedzialnej po stronie Republiki Federalnej Niemiec, co potwierdza pismo ZUS z dnia 15.01.2001 r. (w przypadku uznania braku obowiązywania aktu powyżej) i załączonych wyjaśnień, pkt 6, ZUS stwierdza, że sam organ dokonuje badania kryteriów oddelegowania, a nie opiera się na danych ministerstwa i w razie konieczności anuluje takie zaświadczenia DPL, które to pismo było wysłane przez organ stronie, a także protokołu polsko-niemieckich przy udziale przedstawicieli organu ZUS z dni 5-9 06.2000 r. i gdzie zgodnie z pkt 3 organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń DPL. Zgodnie z pismem skarżącej z dnia

04.02.2000 r. ZUS jako jednostka łącznikowa nawiązywała kontakt z jednostką łącznikową DVKA w Niemczech, w celu ustalenia odstępstw od ogólnych zasad i otrzymywał takie zgody od niemieckiej jednostki łącznikowej oraz w związku ze stosowaniem przepisów art. 11 ust. 2, art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową, a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U.1974 r. Nr 42, poz. 250), a także w związku z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE K. z 1971 r. Nr 149, poz. 2) co w sytuacji obecnego stanowiska organu oraz Sądu jest całkowitym zaprzeczeniem stabilności stosowania prawa i zaufania do organów Państwowych, a także jest już rażącym naruszeniem przepisów prawa i działaniem na szkodę spółki;

b) czy organ (ZUS) w ramach czynności objętych dyspozycją art. 83 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) ma obowiązek wszcząć postępowanie w sprawie wydania decyzji wznawiającej i przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe w sprawie, w sytuacji kiedy organ wydający decyzję w sprawie nie dokonał **ŻADNYCH** czynności merytorycznych badających przesłanki wznowienia, w tym nie przeprowadził pełnego postępowania dowodowego koniecznego do oceny istoty sprawy w zakresie wydanych decyzji DPL, a czynności te wybiórczo prowadził sąd, gdyż organ rentowy jednoznacznie wskazał, że dokonał wydania decyzji odmawiającej wznowienia postępowania w zakresie wydanych decyzji - Zaświadczeń DPL, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania dowodowego w sprawie (uzasadnienie decyzji vide twierdzenia organu, iż nie musi w ogóle badać stanu sprawy, gdyż zgodnie z przepisami nie był w ogóle zobligowany do badania zasadności wydanych decyzji DPL, a decyzje te były wydawane według przyznanych i ustalonych limitów przez Ministerstwo Pracy), a w konsekwencji zaaprobowanie jako prawidłowych przez Sąd Apelacyjny decyzji organu które nie zostały oparte na postępowaniu

dowodowym do którego zobligowany był organ, co zresztą trafnie wskazał sąd pierwszej instancji w sprawie;

c) oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji w zakresie koniecznych czynności obligujących organ wydający decyzję w sprawie, co do obowiązku dokonania czynności przed wydaniem ewentualnych decyzji odmawiających wznowienia postępowania zakończonego wydaniem decyzji DPL w ramach zawartej umowy między Polską a RFN (art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową, a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U.1974 r. Nr 42, poz. 250) w zw. z umową zawartą między Rzeczpospolitą Polską, a Republiką Federalną Niemiec o zabezpieczeniu społecznym z dnia 8 grudnia 1990 r. (Dz.U. Nr 108, poz. 468) - Cz. 3 art. 21 pkt 2, jako jednostką łącznikową lub przy udziale jednostki łącznikowej w celu rozstrzygnięcia rozbieżności interpretacyjnych stosowania prawa przez Państwa umowy. W sytuacji kiedy wskazane umowy jednoznacznie regulują OBOWIĄZKI wzajemne wobec Państw, w szczególności aby podmioty/ osoby wobec których stosuje się powyższe przepisy podlegały wyłącznie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego (zasada wyrażona w art. 13 ust. 1 umowy z 25 kwietnia 1973 r.), a w konsekwencji doprowadzenie przez Sąd drugiej instancji wydający wyrok zmieniający wyrok Sądu pierwszej instancji do zatwierdzenia i pozostawienia decyzji prawnych DPL w obiegu w sytuacji stwierdzenia przez Sąd w Niemczech prawomocnym wyrokiem nieprawidłowości w wydanych decyzjach DPL oraz usankcjonowanie naruszenia przez władze polskie umów międzynarodowych obejmujących zasadę „stosowania jednego ustawodawstwa krajowego tj. jednego miejsca opłacania składek przez obywatela”.

Na wypadek, nieuwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie powyższej przesłanki, mając również na uwadze nieostrość pojęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżąca przedstawiła z daleko posuniętej ostrożności procesowej kolejną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:

B. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - z uwagi na kwalifikowane naruszenie przez Sąd orzekający przepisów prawa materialnego tj.

a. art. 83 ust. 1 pkt. 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) oraz w związku z art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z dnia 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysyłanych przejściowo na obszar drugiego państwa (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250),

b. w związku z art. 13 ust. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE K.z 1971 r. Nr 149, poz. 2),

c. w związku z umową zawartą między Rzeczpospolitą Polską, a Republiką Federalną Niemiec o zabezpieczeniu społecznym z dnia 8 grudnia 1990 r. (Dz.U. Nr 108, poz. 468) - Cz. 3 art. 21 pkt 2, gdzie organ jako jednostka łącznikowa lub przy udziale jednostki łącznikowej w celu rozstrzygnięcia rozbieżności interpretacyjnych stosowania prawa przez Państwa umowy, ma obowiązek doprowadzenia do stosowania jednego prawa uznawanego przez obydwa Państwa umowy, aby podmioty/ osoby wobec których stosuje się powyższe przepisy podlegały wyłącznie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego (zasada wyrażona w art. 13 ust. 1 umowy z 25 kwietnia 1973 r.),

d. Decyzji nr 181 z dnia 13 grudnia 2000 r. dotyczącej interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14 a ust. 1 oraz art. 14 b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie ustawodawstwa, które ma zastosowanie do pracowników najemnych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo pracujących poza państwem właściwym - zgodnie z którą ZUS jest zobowiązany do kontroli podczas okresu oddelegowania. ZUS przeprowadza właściwą ocenę stanu oddelegowania (a nie opiera się na danych ministerstwa gospodarki) potwierdza tę ocenę na formularzu DPL. Zgodnie z pkt 7 c, ZUS jest zobligowany, jeśli jest to konieczne, do rozpatrzenia podstaw jego wydania i w razie konieczności cofa to zaświadczenie DPL. Według pkt 18 ZUS powinien oceniać i monitorować sytuację firm i pracowników oddelegowanych. Zgodnie z decyzją 181 ZUS nie może się opierać na danych ministerstwa a zobligowany jest do kontrolowania i

monitorowania ich własnych zaświadczeń, co jest w sprzeczności ze stanowiskiem organu oraz dokonanej oceny przez Sąd orzekający w wyroku,

e. wzajemnych ustaleń stron umowy co potwierdzają pisma ZUS z dnia 15.01.2001 r. i załączonych wyjaśnień, pkt 6, ZUS stwierdza, że sam organ dokonuje badania kryteriów oddelegowania, a nie opiera się na danych ministerstwa i w razie konieczności anuluje takie zaświadczenia DPL, które to pismo było wysłane przez organ stronie, a także Protokołu polsko-niemieckiego przy udziale przedstawicieli organu ZUS z dni 5-9 06.2000 r. i gdzie zgodnie z pkt. 3 organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń DPL. Zgodnie z pismem skarżącej z dnia 04.02.2000 r. ZUS jako jednostka łącznikowa nawiązywała kontakt z jednostką łącznikową DVKA w Niemczech, w celu ustalenia odstępstw od ogólnych zasad i otrzymywał takie zgody od niemieckiej jednostki łącznikowej, co w sytuacji obecnego stanowiska organu oraz Sądu jest całkowitym zaprzeczeniem stabilności stosowania prawa i zaufania do organów Państwowych, a także jest już rażącym naruszeniem przepisów prawa i działaniem na szkodę spółki; skutkującego przyjęciem przez sąd orzekający w sprawie, iż organ jakim jest ZUS nie musiał badać przesłanek wydania decyzji DPL101 w momencie ich wydawania oraz w trakcie ich trwania, nie musiał dokonywać ustaleń dowodowych w ramach postępowania wznowiającego (vide uzasadnienie decyzji ZUS, brak uchylenia decyzji do ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego), a także przyjęcie, iż organ nie miał obowiązku zastosowania w trakcie postępowania o wznowienie decyzji w tym w ramach obowiązujących umów międzynarodowych czynności wyjaśniających stosowanie prawa w ramach kontaktów jednostek łącznikowych, a które to naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (*prima facie*) w zakresie zaskarżonym skargą kasacyjną i spowodowało, iż polski podmiot - spółka prawa handlowego została pozbawiona całkowitej ochrony prawnej przez Państwo Polskie w ramach obowiązujących przepisów przy rozbieżnościach interpretacyjnych przy stosowaniu prawa między Polską oraz Niemcami przy stosowaniu wspólnego prawa, a w konsekwencji doprowadzenie do szkody po stronie skarżącej przez Państwo Polskie.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zauważyć należy, że Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych skarżącej w takich samych sprawach wobec braku zasadnych podstaw przedsądu – postanowienia: z 6 lipca 2022 r., II USK 704/21 i II USK 717/21; z 6 września 2022 r., II USK 702/21; z 14 września 2022 r., II USK 716/21; z 15 września 2022 r., II USK 10/22; z 21 września 2022 r., II USK 703/21 i II USK 87/22; z 4 października 2022 r., II USK 721/21; z 22 listopada 2022 r., II USK 725/21; z 23 listopada 2022 r., II USK 697/21.

Odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej w obecnej sprawie jest uprawnione nie tylko ze względu na jednolitość orzecnictwa Sądu Najwyższego (art. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).

Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do wyrażania akceptacji dla wykładni prawa przedstawionej przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku. W ocenie skarżącej, obowiązki polskiego organu rentowego na tle delegowania pracowników do pracy za granicą są jednoznaczne i taka też jest treść zagadnienia i jego uzasadnienie. Skarżąca nie przedstawia w nim wątpliwości w zakresie wykładni prawa. Wręcz przeciwnie, jednoznacznie stoi na stanowisku, że organ został zobligowany do badania stanu faktycznego i w razie wątpliwości do ponownego rozpatrzenia wniosków oraz wydanych zaświadczeń D/PL.

Treść pierwszego zagadnienia kontestuje stanowisko organu oraz Sądu, co nie wypełnia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego, gdyż przedmiotem jego zainteresowania nie jest istotny problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, rzeczywiście istniejący i wymagający rozstrzygnięcia. Sformułowane zagadnienie nie wykracza poza potrzebę dokonania zwykłej wykładni prawa, zaś wykładnia prawa nie jest tożsama z istotnym zagadnieniem prawnym, bowiem w przypadku wykładni przepisów znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni,

wynikająca z poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie. Innymi słowy istotne zagadnienie prawne różni się od kwestii wykładni prawa, na której poprzestaje zagadnienie prawne sformułowane w przedmiotowej skardze kasacyjnej.

Podobna ocena odnosi się do drugiego zagadnienia, bowiem zatrzymuje się na kwestii stosowania prawa w danej sprawie przez pryzmat przepisów z art. 83 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skupiając się na obowiązku wydania decyzji wznawiającej i przeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie, co z jednej strony potwierdza, że zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, a sprowadza się do oceny stosowania prawa przez organ rentowy w sytuacji silnie uwarunkowanej przedmiotem danej sprawy. Uprawnia to stwierdzenie, że taki przedmiot analizy sprowadzałby się do odpowiedzi na pytanie czy Sąd Apelacyjny zasadnie zaaprobował jako prawidłowe decyzje organu rentowego, skoro *„nie zostały oparte na postępowaniu dowodowym do którego zobligowany był organ rentowy, co zresztą trafnie wskazał sąd pierwszej instancji w sprawie”*. Powyższe potwierdza, że sednem zgłoszonego zagadnienia jest w istocie ocena zastosowania prawa w danej sprawie, co potencjalnie może należeć do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Taka sama ocena jest aktualna w odniesieniu do trzeciego zagadnienia bowiem wprost dotyczy *„oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej instancji w zakresie koniecznych czynności obligujących organ wydający decyzję w sprawie, co do obowiązku dokonania czynności przed wydaniem decyzji odmawiających wznowienia postępowania zakończonego wydaniem decyzji DPL w ramach zawartej umowy między Polską a RFN (...)”*. Zaznaczyć należy, że w aspekcie istotnego zagadnienia prawnego nie jest wykluczony związek ze sprawą objętą skargą kasacyjną, gdyż warunkiem pierwszej podstawy przedsądu jest, że istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Jednak istotne zagadnienie prawne ma swój indywidualny walor i rangę, gdyż obejmuje problem wykraczający poza wykładnię prawa, nawet poza kwalifikowaną potrzebę wykładni prawa (*a contrario* art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak jest tego we wniosku.

Ustawodawca wyraźnie rozróżnia pierwszą i drugą podstawę przedsądu ze względu na odmienne funkcje i przedmioty zainteresowania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Wniosek nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż takie zagadnienie nie zostało sformułowane, co też nie byłoby wystarczające, z uwagi na to że to sam skarżący powinien dokonać analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której sam mógłby stwierdzić, czy istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. W to miejsce, z uwagi na to, że sprawa dotyczy wznowienia postępowania, skarżący odwołuje się do wyroku Sądu niemieckiego, co również potwierdza, że chodzi w istocie o stosowanie prawa i naruszenie „*przez władze polskie umów międzynarodowych obejmujących zasadę „stosowania jednego ustawodawstwa krajowego, tj. jednego miejsca opłacania składek przez obywatela”*”. Rzecz w tym, iż prócz negatywnej oceny wyroku Sądu niemieckiego jako podstawy wznowienia postępowania w tej sprawie, wcześniej również Sąd Najwyższy stwierdził, że naruszenia zasady podlegania przez zainteresowanych systemowi ubezpieczeń społecznych jednego państwa (Polski albo Niemiec) dopuścił się sąd niemiecki rozstrzygając w 2009 r. o podleganiu pracowników delegowanych przez powoda do Niemiec w 2000 r. niemieckiemu ubezpieczeniu wypadkowemu (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2015 r., II UZ 4/15).

Prowadzi to do oceny drugiej podstawy przedsądu wniosku, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ocena jest negatywna z następujących przyczyn.

Zbyt ogóle są zarzuty naruszenia art. 83 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z art. 11 ust. 2 w związku z art. 12 i art. 3 umowy z 25 kwietnia 1973 r. między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym. Wznowienie postępowania prócz sfery uzgodnieniowej i proceduralnej musi mieć oparcie faktyczne i materialne a to z uwagi na to, że nie chodzi o wznowienie ze względu na nieważność postępowania. Skarżąca nie przedstawia jednak faktów i innego materiału, który podważałby poświadczenia podlegania pracowników ubezpieczeniom społecznym w kraju a zatrudnianych w Niemczech.

Wskazany wyrok Sądu niemieckiego nie ma takiej mocy, zwłaszcza wobec braku uzgodnienia z instytucją niemiecką o podleganiu polskich pracowników ubezpieczeniom w Niemczech. Nie było zatem podstaw do podważenia zasady podlegania ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego (art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71; z 14 czerwca 1971 r.).

Skoro skarżąca nie wskazuje dalej materiału, który nie uzasadniał podlegania pracowników ubezpieczeniom społecznym w kraju, to również dalsze zarzuty wniosku nie uzasadniają podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., oraz stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.